

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Altijd lastig, een wederpartij die pleidooi vroeg. Je wist bij God niet waar ze mee zouden kunnen komen en de dagen voorafgaande aan de zitting kon je niet veel meer doen dan het doornemen van de processtukken en de argumenten nog eens anders verwoorden. X zat op een koud optrekkend betonnen bankje op het voorplein van het gerechtshuis en bekeek de stroom bezoekers. Hij probeerde te raden wie zijn tegenpleitster zou zijn. Het kon niet anders of zij moest met afhangende schouders en een moedeloze gezichtsuitdrukking het veld betreden, want haar zaak leek hem tamelijk hopeloos. De kantonrechter had er korte metten mee gemaakt en de grieven waren niet echt indrukwekkend. Geen van de voorbijgangers voldeed echter aan het beeld.

De detectiepoort bleef piepen. 'Uw broekriem misschien', opperde de man van de beveiliging. Met zijn handen zijn broek ophoudend liep hij mopperend, maar nu zonder bijgeluiden, door het poortje. Ze zagen toch wel aan hem dat hij alleen verbaal geweld in de zin had?

Boven gekomen zag hij de wederpartij met advocate zitten. Hmm... Leek helemaal niet op te zien tegen het pleidooi. De voorzitter van de meervoudige kamer meende hij te herkennen van een feestje bij vrienden. Hij knikte hem vriendelijk toe. De vrouwelijke bijzitster, wat een woord bedacht hij, had haar beffe op half elf hangen. De advocate, haar bril op het haar geschoven, begon haar pleidooi, dat wil zeggen: zij deelde laconiek mee dat het pleidooi

was gevraagd op verzoek van haar cliënt en dat het haar het beste leek hem ook het woord te geven. Zo gezegd zo gedaan, en voor hij van de verbazing was bekomen nam wederpartij zelf het woord met een verhaal dat niets nieuws bevatte, zoals hij met een vooruitziende blik al in de eerste regel van zijn pleitnotities had genoteerd. Wp, die in eerste instantie ook al geen rechter had gezien, had het pleidooi aangegrepen, zeg maar gerust misbruikt dacht hij, om zijn ei kwijt te kunnen.

Op uitnodiging van de voorzitter liep hij naar de andere kant van de zaal om een perspex lessenaartje te halen om zodoende staande te kunnen pleiten. Na afloop van de pleidooien volgde een vragenuurtje. De voorzitter sprak omslachtig van bewijs- en procesrisico en vroeg zich hardop af of het wel de moeite waard was de zaak door te zetten. Ze gingen de gang op. Zijn cliënt keek even in zijn portemonnee en gaf te kennen dat het gedachte schikkingsbedrag ter plekke kon worden betaald. Na enige tijd liep hij als een postiljon naar de

advocate die zijn voorstel aanhoorde en vervolgens aangaf dat haar cliënt nog een weekje wilde nadenken. X ontplofte bijna. Weer naar binnen bleek natuurlijk dat de voorzitter de zaak hier en nu geregeld had willen zien. De voorzitter deed nog een verwoede poging maar Wp sputterde onvermurwbaar voort.

'U pruttelt er wel steeds tussen door', klonk het nu venijnig, maar wederpartij bleef onwrikbaar. Het ging hem allemaal te snel en hij sprak over 'dingetjes die in een doosje moeten passen'. X verklaarde dat het doosje vandaag dicht moest en hij in elk geval hier en nu wilde fourneren en zo geschiedde. 'Nog nooit meegemaakt', bromde hij na afloop, waarop zijn cliënt opmerkte 'dus er komt ook geen rekening'.

X smulde wat, hij dacht toch van wel.

